

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/11/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120273625
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Svitana, PhD
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6120273625.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Radoslava Svitana, PhD., a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v spore žalobcu: B. O. X., X. so sídlom F. 5, W., G. XX XXX XXX, zastúpeného H. D., X., so sídlom F. X., W., G. XX XXX XXX, proti žalovanej: W. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., Š.O. XXX/XX, o zaplatenie 3 000,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 5. januára 2022 č. k. 5Csp/66/2020-287 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) vo výroku I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 345,65 eur od 25.6.2019 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. nepriznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu - X., uzavrel dňa 14.11.2012 so žalovanou zmluvu o splátkovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanej vo výške 4 010,- eur. Podľa zmluvy sa žalovaná zaviazala úver splácať v 120 mesačných splátkach po 72,35 eur. Z vyjadrenia žalobcu vyplýva, že zo strany žalovanej bola celkovo uhradená suma 3 664,35 eur. Právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú listom zo dňa 27.1.2018 na zaplatenie dlžnej sumy 810,27 eur s upozornením, že v opačnom prípade môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Vzhľadom k tomu, že žalovaná dlžnú sumu neuhradila, listom zo dňa 1.3.2018 právny predchodca žalobcu žalovanej oznámil, že ku dňu 28.2.2018 došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Zo strany žalovanej došlo po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru k zaplateniu sumy 6,68 eur. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 26.3.2019 žalovanú vyzval na zaplatenie dlžnej sumy 4 770,14 eur s tým, že v prípade nezaplatenia bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.6.2019 X. X., Y. postúpila pohľadávku voči žalovanej na žalobcu.

1.2 Právne súd prvej inštancie zdôvodnil rozhodnutie ustanoveniami § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. j), § 11 ods. 1 písm. a), písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení (zrušenie sa týkalo len zamietajúcej časti prvého rozsudku súdu prvej inštancie) okrem iného uložil súdu prvej inštancie skúmať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a zákonné náležitosti zmluvy, najmä pokiaľ ide o započítanie spracovateľského poplatku a poplatku za správu úveru do celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, súd prvej inštancie doplnil dokazovanie najmä dokladmi o doručovaní výziev žalovanej a dospel k záveru, že zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo platne k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Možnosť zosplatiť úver mali strany dohodnuté v čl. I. bod

10 zmluvy. Žalovaná bola na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru upozornená výzvou zo dňa 27.1.2018. Žalobca preukázal, že všetky výzvy žalovanej boli odoslané poštou, a teda sa dostali do dispozičnej sféry žalovanej. Žalobca predložil aj doklady preukazujúce, že jeho právny predchodca splnil podmienky § 92 ods. 8 zákona o bankách, t. j. že pred postúpením pohľadávky zaslal žalovanej písomnú výzvu na úhradu dlhu a žalovaná napriek tomu bola s plnením v omeškaní viac ako 90 dní, teda žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný.

1.3 Súd prvej inštancie zistil, že zmluva neobsahuje správny údaj o celkovej čiastke spojennej s úverom. V zmluve je uvedená výška celkovej sumy úveru 8 380,85 eur, avšak 120 splátok po 69,90 eur (po odpočítaní poplatku za poistenie) predstavuje 8 388,- eur. V súvislosti s takto nesprávne uvedenou celkovou čiastkou spojenou s úverom je potom nesprávne uvedená aj RPMN v neprospech spotrebiteľa. Pokiaľ sa v bode 5.5.3 obchodných podmienok uvádza, že výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky banky, toto ustanovenie je neurčité. Ak posledná splátka úveru mala mať odlišnú výšku ako ostatné splátky, táto skutočnosť mala byť určitým spôsobom (konkrétnou výškou) uvedená priamo v zmluve. V zmluve je teda uvedený nesprávny údaj o celkovej čiastke spojennej s úverom a zároveň je aj RPMN uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Pre tento nedostatok obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere súd posúdil zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov (pričom rozdiel medzi poskytnutou istinou úveru a úhradami žalovanej bol žalobcovi priznaný už vo výroku I. rozsudku z 27.1.2021 č. k. 5Csp/66/2020-196, ktorý nebol dotknutý prvým odvolaním. Súd prvej inštancie tak priznal žalobcovi nárok len na rozdiel úroku z omeškania priznaného predchádzajúcim rozsudkom (5 %) a úroku z omeškania, na ktorý vznikol žalobcovi nárok a ktorý žalobca v žalobe požadoval (8 %) podľa § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a vo zvyšnej časti žalobu opätovne zamietol.

2. Proti uvedenému rozsudku v zamietajúcom výroku (výrok II.) a výroku o trovách (výrok III.) podal včas odvolanie žalobca z dôvodov, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutú časť rozsudku súdu prvej inštancie tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu, prípadne aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie zdôvodnil tým, že hoci súd v napadnutom rozhodnutí opakovane uvádza, že rozhodoval v súlade s názorom odvolacieho súdu, žalobcovi sa opätovne javí rozhodnutie ako nepreskúmateľné, nakoľko nie je zjavné, z akej rozhodovacej praxe nadriadeného súdu mal súd pri rozhodovaní vychádzať. Žalobca uvádza, že považuje za preukázané a odvolacím súdom potvrdené, že RPMN bola vypočítaná správne. Nestotožňuje sa s úvahami súdu, že by spotrebiteľ mal obligatórne náležitosti zmluvy hľadať okrem zmluvy aj vo všeobecných obchodných podmienkach. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 9/2019 „je potrebné uprednostniť výklad, ktorý rešpektuje vôľu zmluvných strán, pred výkladom, ktorý vedie k absolútnej neplatnosti zmluvy. Ak teda strany uzatvorili zmluvu, ktorej podstatné náležitosti sú určené výslovným odkazom na samostatnú listinu, ktorá nebola podpísaná, nespôsobuje to bez ďalšieho neplatnosť tejto zmluvy“. Ďalej žalobca poukázal na to, že podľa bodu 5.5.3 úverových podmienok X. je výška poslednej splátky tvorená zostatkom pohľadávky banky. V súvislosti s nesúladom medzi súčtom mesačných splátok a tzv. celkovou čiastkou úveru súd opomenul, že tento nesúlad je spôsobený výlučne matematickým zaokrúhľovaním, ktoré je nevyhnutné, nakoľko najnižšia jednotka meny euro je 1 eurocent. Celková čiastka, ktorú má žalobca na základe zmluvy o úvere uhradiť, je skutočne 8 380,85 eur. Pri počte 120 rovnakých splátok však vychádza výška jednej splátky 69,84041666666667 eur, čo žalovaný nie je schopný uhradiť. Z tohto dôvodu bola výška splátky v zmluve o úvere zaokrúhlená na 69,90 eur, pričom vzniknutý matematický rozdiel 7,15 eur žalovaný nie je povinný uhradiť. Taký bagateľný rozdiel by nemal mať za následok sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru; taká sankcia by totiž bola evidentne neprimeraná, čo by bolo v rozpore s judikatúrou SD EÚ, podľa ktorej členský štát môže „vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanoviť, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku“. Tento rozdiel však podľa žalobcu nemohol sťažiť spotrebiteľovi (a už vôbec nie znemožniť mu), aby vedel zistiť výšku svojej splátky a rozsah svojho záväzku. Podľa názoru žalobcu mal žalovaný schopnosť rozpoznať rozsah svojho záväzku, v dôsledku čoho je aplikácia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru neprimerane prísna a v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15, ako aj s racionálnym výkladom práva v súkromnoprávnych vzťahoch.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie (výroky II. a III.) je potrebné potvrdiť ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP. Výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie nebol napadnutý odvolaním, preto odvolací súd jeho správnosť nepreskúmal.

5. Pokiaľ žalobca v odvolaní odkázal na predchádzajúce zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu a vyvodzoval z neho správnosť uvedenia RPMN, je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd v uznesení nepotvrdzoval správnosť RPMN uvedenej v zmluve, iba konštatoval, že z odôvodnenia prvého rozsudku súdu prvej inštancie nebolo zrejmé, ako súd vypočítal správnu hodnotu RPMN. K prednosti výkladu zachovávaného platnosť zmluvy odvolací súd uvádza, že tu nejde o neplatnosť zmluvy (ani súd prvej inštancie ani odvolací súd nepovažujú predmetnú zmluvu za neplatnú), ale o sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorá nastupuje zo zákona bez ohľadu na vôľu zmluvných strán.

6. K námietke nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie je potrebné uviesť, že pokiaľ súd prvej inštancie na niektorých miestach odkazoval na názor odvolacieho súdu bez uvedenia konkrétneho rozhodnutia odvolacieho súdu (z čoho žalobca odvodzoval nepreskúmateľnosť rozsudku), z kontextu odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie mal na mysli predchádzajúce zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Trenčíne (č. k. 19CoCsp/21/2021-256 z 27.10.2021). Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku dostatočne vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu a logicky vysvetlil, z akých dôkazov vychádzal, ako zistil skutkový stav veci a ako vec právne posúdil. To, že sa súd nestotožnil so žalobcovým právnym posúdením veci, nezakladá nepreskúmateľnosť rozsudku.

7. Už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolací súd uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie v tom, že ak v zmluve (a ani vo formulári štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere) nie je osobitne uvedená výška poslednej splátky, je potrebné vychádzať z toho, že všetky splátky sú v rovnakej výške, a tiež že neobstojí odkaz žalobcu na bod 5.5.3 úverových podmienok, podľa ktorého výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky banky. Takto formulovanú zmluvnú podmienku považuje odvolací súd za neprijateľnú, pretože umožňuje banke určiť výšku poslednej splátky prakticky ľubovoľne (mohlo to byť žalobcom v odvolaní uvádzaných 62,75 eur, ale rovnako tak 100 eur alebo 1000 eur, ak by banka práve takúto sumu považovala za zostatok svojej pohľadávky). Odvolací súd nemá dôvod na tomto právnom posúdení niečo meniť.

8. Pokiaľ sa žalobca bránil tým, že nesúlad medzi celkovou čiastkou spojenou s úverom a súčtom mesačných splátok vznikol výlučne zaokrúhlením sumy mesačnej splátky, odvolací súd k tomu uvádza, že vzhľadom na počet splátok (120) by pri zaokrúhľovaní mohol vzniknúť rozdiel maximálne v sume 1,20 eur (120 x 1 cent). Podstatou argumentácie súdu prvej inštancie však bolo to, že ak má mať posledná splátka inú výšku než predchádzajúce splátky, musí byť táto výška poslednej splátky priamo uvedená v zmluve. Na tomto mieste nie je potrebné polemizovať o tom, či by výška poslednej splátky mohla byť uvedená aj vo všeobecných obchodných podmienkach (vzhľadom k tomu, že má ísť o uvedenie presnej sumy vo vzťahu ku konkrétnemu úveru, takáto možno ani prakticky neprichádza do úvahy). V žiadnom prípade však nemožno akceptovať formuláciu vo všeobecných zmluvných podmienkach (v tomto prípade bo 5.5.3 úverových podmienok), podľa ktorej výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky banky. Ako už bolo uvedené vyššie, takáto formulácia umožňovala ľubovoľné určenie výšky poslednej splátky, preto ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku.

9. Nie je teda podstatné, či skutočný rozdiel medzi súčtom splátok (počítaným pri rovnakej výške všetkých splátok tak ako je uvedená v zmluve) a celkovou čiastkou spojenou s úverom, uvedenou v zmluve, je vysoký alebo nízky. Podstatné je, že vyššie uvedená neprijateľná zmluvná podmienka umožňovala banke určiť výšku poslednej splátky prakticky ľubovoľne, čo nesporne sťažuje (až znemožňuje) spotrebiteľovi posúdenie rozsahu svojho záväzku. Preto je sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru primeraná a v súlade s judikatúrou Súdneho dvora EÚ.

10. Z uvedených dôvodov odvolací súd zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie (výrok II.) ako vecne správny potvrdil.

11. Vo vzťahu k výroku o trovách konania (výrok III.) žalobca neuviedol žiadne dôvody nesprávnosti tohto výroku - zrejme ho napadol len pre prípad, že by odvolací súd zmenil rozhodnutie vo veci samej. Odvolací súd k výroku o trovách uvádza, že v civilnom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok konania alebo zodpovednosti za zavinenie alebo za náhodu. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca bol vo veci samej úspešný v rozsahu 11,52 % (345,65 eur z požadovaných 3 000 eur) a žalovaný v rozsahu 88,48 %, teda v konaní mala prevažný úspech žalovaná, a preto jej vznikol nárok na náhradu trov v rozsahu jej čistého úspechu (rozdielu medzi jej úspechom a úspechom žalobcu). Vzhľadom k tomu, že žalovanej žiadne trovy v konaní pred súdom prvej inštancie nevznikli, súd prvej inštancie jej náhradu trov nepriznal. Keďže v odvolacom konaní bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdené, teda nedošlo k zmene pomeru úspechu a neúspechu strán vo veci samej, odvolací súd napadnutý rozsudok aj vo výroku o trovách potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

12. V odvolacom konaní mala plný úspech žalovaná, teda by mala v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP voči neúspešnému odvolateľovi (žalobcovi) nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná však bola v odvolacom konaní nečinná, žiadne trovy odvolacieho konania jej nevznikli, preto jej odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).